

„Aš – pasaulio pilietis“

Sesė manęs klausia, ką man reiškia žodžiai „Aš – pasaulio pilietis“. Surimtėju ir imu galvoti. Turbūt esu dar per mažas, kad galėčiau suprasti. Prisimenu pasakas, kurias man vakarais sekė mamytė. Ir imu berti žodžius kaip žirnius: mama, tėtė, sesė, brolis, namai, šeima, šuniukai, mokykla, Lietuva, mano miestas Jurbarkas, draugai, žaislai, kompiuteris, telefonas ir dar daug daug galėčiau vardinti, kas telpa žodyje pasaulis. Tai kaip pasaka be galo. Ir toje pasakoje gyvenu aš, mažas aštuonerių metų berniukas.

Su savo šeima daug jau keliavau, aplankiau ne vieną šalį. Smagu, skrendame lėktuvais, plaukiuojame kateriu, važiuojame mašina, einame į parduotuves, kavines. Tėvai, sesė, brolis lepina mane, perka žaislus, saldumynus, einame žaisti, maudytis. Tačiau, kad ir kokios nuostabios tos šalys buvo, tokio mėlyno dangaus su baltais debesimis, koks būna čia, Jurbarko, nemačiau. Galiu išeiti bet kada į kiemą, atsigulti ant pievelės, stebėti dangų, braidžioti Nemuno pakrante. Esu labai laimingas vaikas, nes turiu viską, kad jausčiausi mylimas, saugus, reikalingas toje pasakoje. Mamytė sako, kad mes su sese esame patys brangiausi. Tėvelis sako – būk drąsus, svajok ir norai pildysis. Sesutė liepia tikėti pasakomis, nes jos baigiasi laimingai.

Todėl aš svajoju ir tikiu pasakomis. Mano pasakos – mano pasaulis. O gyventi pasakoje mes visi norime. Jose gyvenu ir aš – pasaulio pilietis.

Jurbarko Naujamiesčio progimnazija

1 c klasė

Naglis Plėšikaitis